

Arrest

nr. 268 583 van 21 februari 2022
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. KEUSTERS
Bampslaan 28
3500 HASSELT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 19 april 2021 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 3 maart 2021 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) en houdende een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 23 april 2021 met referthenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 november 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 december 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat B. KEUSTERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. BUYLE, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 14 september 2016 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een verblijfskaart van een ander familielid van een burger van de Unie, in functie van haar zus E.F.S., van Nederlandse nationaliteit.

1.2. Op 14 maart 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

1.3. Op 4 april 2017 dient de verzoekende partij een tweede aanvraag in voor een verblijfskaart van een ander familielid van een burger van de Unie, in functie van haar zus E.F.S., van Nederlandse nationaliteit.

1.4. Op 3 oktober 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.5. Bij arrest nr. nr. 200 871 van 8 maart 2018 verwerpt de Raad het beroep vermeld in punt 1.4.

1.6. Op 9 november 2017, 8 mei 2018, 13 december 2018, 21 juni 2019, 10 december 2019, 12 maart 2020 en 16 juni 2020 dient de verzoekende partij telkens opnieuw een aanvraag in voor een verblijfskaart van een ander familielid van een burger van de Unie, in functie van haar zus E.F.S., van Nederlandse nationaliteit.

1.7. Op 7 mei 2018, 7 augustus 2018, 12 juni 2019, 3 december 2019, 9 maart 2020, 11 juni 2020 en 11 september 2020 worden de aanvragen vermeld in punt 1.6. geweigerd. Deze weigeringen worden aan de verzoekende partij betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten, behoudens de beslissingen van 7 augustus 2018, 12 juni 2019 en 3 december 2019.

1.8. Op 28 september 2020 dient de verzoekende partij een tiende aanvraag in voor een verblijfskaart van een ander familielid van een burger van de Unie, in functie van haar zus E.F.S., van Nederlandse nationaliteit.

1.9. Op 3 maart 2021 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid gelezen in combinatie met artikel 58 of 69ter van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 28.09.2020 ingediend door:

(...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie. Betrokkene vroeg op 28.09.2020 voor de tiende maal gezinshereniging aan met dezelfde referentiepersoon, zijnde zijn zus E.F.S.(...), van Nederlandse nationaliteit, met rijksregisternummer (...).

Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980: 'de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie; Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat 'de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen v/orderen met elk passen middel'.

Ter staving van bovenstaande voorwaarden van artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 werden volgende documenten voorgelegd:

- twee reispassenpoorten Marokko op naam van betrokkene
- garantverklaring dd. 18.03.2008, 17.06.2008 en 27.01.2012

Deze documenten werden reeds voorgelegd in het kader van de aanvragen gezinshereniging dd. 14.09.2016, 04.04.2017, 09.11.2017, 08.05.2018 en/of 13.12.2018 en besproken en weerlegd in de bijlage 20 dd. 14.03.2017, 03.10.2017, 07.05.2018, 07.08.2018 en/of 12.06.2019. Er kan dan ook dienstig naar verwezen worden. In het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging werden geen bijkomende documenten voorgelegd die afbreuk doen de aan de vaststellingen die werden gemaakt in het kader van de vorige aanvragen gezinshereniging. Betrokkene legde in het kader van de huidige aanvraag volgende bijkomende documenten voor:

Verklaring op eer van de referentiepersoon dd. 22.08.2020 waarin zij stelt dat zij betrokkene ten laste neemt. Aangezien het gesolliciteerd karakter van dergelijke verklaringen niet kan worden uitgesloten, wordt met dit document geen rekening gehouden in het kader van huidige aanvraag gezinshereniging.

« attestation de non-imposition a la TH-TSC dd. 15.07.2020» vanwege de Marokkaanse autoriteiten. Echter, niet alleen werd dit attest opgesteld op basis van een verklaring op eer van betrokkene (waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten), ook heeft het betrekking op de situatie in 2020, na de aankomst van betrokkene in België. Dit attest is dan ook niet relevant in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging. Geactualiseerd attest van het ocmw waarin wordt verklaard dat betrokkene en de referentiepersoon geen financiële uitkeringen ontvangen. Geldstortingen van de referentiepersoon aan betrokkene in België dd. 23.10.2019, 05.09.2019, 12.12.2019 en 26.05.2020. Deze stortingen hebben betrekking op de situatie na de aankomst van betrokkene in België en zijn ook niet relevant in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging. Voorzover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat betrokkene in geen van de de 10 aanvragen gezinshereniging afdoende heeft aangetoond dat hij onvermogen was in zijn land van herkomst of origine voor zijn komst naar België, er onvoldoende werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine ten laste was van de referentiepersoon.

Uit het geheel van de voorgelegde stukken blijkt niet afdoende dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Betrokkene toont dus niet afdoende aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Wettelijke basis: artikel 7, 1,2° van de wet van 15.12.1980

Legaal verblijf in België is verstreken. Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Betrokkene is een volwassene persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige, beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige aangetoonde medische problematiek op naam van betrokkene.

Artikel 74/14 van de wet van 15.12.1980: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan: Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken:

6° Betrokkene heeft onmiddellijk na de beslissing weigering verblijf en verwijderingsmaatregel een nieuwe verblijfsaanvraag ingediend.

Betrokkene diende niet minder dan 10 keer na elkaar in Dilsen-Stokkem een aanvraag gezinshereniging in met zijn Nederlandse zus op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980. De eerste aanvraag, ingediend op 14.09.2016 werd op 14.03.2017 geweigerd, beslissing die op 20.03.2017 aan betrokkene werd betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene ging niet in beroep tegen deze beslissing, maar diende op 04.04.2017 al een nieuwe aanvraag gezinshereniging in met dezelfde zus. Deze aanvraag werd op 03.10.2017 geweigerd, beslissing die op 04.10.2017 aan betrokkene werd betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten. Een niet schorsend verzoek tot nietigverklaring werd op 08.03.2018 verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwisting. Betrokkene diende hierna toch nog 7 keer achter elkaar (op 09.11.2017, 08.05.2018, 13.12.2018, 21.06.2019, 10.12.2019, 12.03.2020 en 16.06.2020) een aanvraag gezinshereniging in met dezelfde

zus. Deze aanvragen werden geweigerd op 07.05.2018, 07.08.2018, 12.06.2019 en 03.12.2019 (door de Dienst Vreemdelingenzaken) en op 09.03.2020, 11.06.2020 en 11.09.2020 (door de gemeente Dilsen-Stokkem in uitvoering van artikel 52 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 door de Stad Antwerpen omdat betrokkene niet binnen de 3 maanden na de aanvraag bewijs had voorgelegd ten laste te zijn van de referentiepersoon in land van herkomst of deel te hebben uitgemaakt van diens gezin). Deze weigeringen (bijlage 20) werden telkens aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten, met uitzondering van de 4, 58 en 6e weigeringen die zonder bevel waren. Betrokkene ging tegen geen enkele weigeringsbeslissing in beroep en diende op 28.09.2020 een tiende aanvraag gezinshereniging in met dezelfde referentiepersoon. Betrokkene misbruikt de procedure van art 47/2 van de wet van 15.12.1980 louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in.”

1.10. Op 3 maart 2021 neemt de gemachtigde een beslissing houdende een inreisverbod. Dit is de tweede bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Aan de Heer die verklaart te heten:

(...)

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 03.03.2021 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, § 1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;

2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

drie jaar

Om de volgende redenen gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Betrokkene diende niet minder dan 10 keer na elkaar in Dilsen-Stokkem een aanvraag gezinshereniging in met zijn Nederlandse zus op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980. De eerste aanvraag, ingediend op 14.09.2016 werd op 14.03.2017 geweigerd, beslissing die op 20.03.2017 aan betrokkene werd betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene ging niet in beroep tegen deze beslissing, maar diende op 04.04.2017 al een nieuwe aanvraag gezinshereniging in met dezelfde zus. Deze aanvraag werd op 03.10.2017 geweigerd, beslissing die op 04.10.2017 aan betrokkene werd betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten. Een niet schorsend verzoek tot nietigverklaring werd op 08.03.2018 verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwisting. Betrokkene diende hierna toch nog 7 keer achter elkaar (op 09.11.2017, 08.05.2018, 13.12.2018, 21.06.2019, 10.12.2019, 12.03.2020 en 16.06.2020) een aanvraag gezinshereniging in met dezelfde zus. Deze aanvragen werden geweigerd op 07.05.2018, 07.08.2018, 12.06.2019 en 03.12.2019 (door de Dienst Vreemdelingenzaken) en op 09.03.2020, 11.06.2020 en 11.09.2020 (door de gemeente Dilsen-Stokkem in uitvoering van artikel 52 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 door de Stad Antwerpen omdat betrokkene niet binnen de 3 maanden na de aanvraag bewijs had voorgelegd ten laste te zijn van de referentiepersoon in land van herkomst of deel te hebben uitgemaakt van diens gezin). Deze weigeringen (bijlage 20) werden telkens aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten, met uitzondering van de 4, 5e en 6e weigeringen die zonder bevel waren. Betrokkene ging tegen geen enkele weigeringsbeslissing in beroep en diende op 28.09.2020 een tiende aanvraag gezinshereniging in met dezelfde referentiepersoon. Betrokkene misbruikt de procedure van art 47/2 van de wet van 15.12.1980 louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in.

Bij het opleggen van dit inreisverbod werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van zijn zus en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige aangetoonde medische problematiek op naam van betrokkene.

Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 3 jaar, meer dan proportioneel. Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar.”

2. Over de rechtspleging

De verzoekende partij heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesememorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. De verzoekende partij voert in een eerste middel, gericht tegen de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, de schending aan van de artikelen 47/1 en 47/3 van de Vreemdelingenwet, van artikel 52 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit), van de formele en materiële motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het gelijkheidsbeginsel. Voorts meent de verzoekende partij ook dat er sprake is van een kennelijke appreciatiefout.

De verzoekende partij zet haar eerste middel uiteen als volgt:

*“1. Artikel 52 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 bepaalt het volgende:
(...)*

2. De overige aangehaalde wetsbepalingen leggen de verplichting tot formele en materiële motivering vast die op de verwerende partij rust, net als de plicht om zich niet schuldig te maken aan machtsoverschrijding.

Deze motiveringsplicht heeft drie onlosmakelijk met elkaar verbonden verplichtingen tot gevolg:

- 1. motieven van de rechtshandeling moeten kenbaar zijn,*
- 2. zij moeten beantwoorden aan de realiteit,*
- 3. tenslotte moeten zij draagkrachtig zijn en deze beslissing effectief verantwoorden.*

Deze verplichting houdt in dat de beslissing op grond waarvan de vestiging geweigerd is aan eisende partij niet alleen uitdrukkelijk gemotiveerd moet zijn, maar dat de motieven aangehaald in de bestreden beslissing ook afdoende moeten zijn.

Bijgevolg moet de omvang van de motivering aangepast zijn aan het belang van de beslissing alsook dat de ingeroepen redenen van toepassing moeten zijn en de beslissing moeten verantwoorden.

*3. Artikel 47/1 Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:
(...)*

*Artikel 47/3 Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:
(...)*

*4. Eisende partij is ten laste van zijn zus en is dit ook steeds geweest.
Eisende partij heeft voldoende bewijsmiddelen aangebracht om dit aan te tonen.*

*Eisende partij verblijft op het adres van zijn zus gezien hij hiervan financieel afhankelijk is.
Hij vormt aldus een gezin met zijn zus maar daarnaast is hij ook ten laste van zijn zus.
Hij had geen inkomsten, woonde samen met zijn zus en zij had wel inkomsten.
Het ten laste zijn van zijn zus kan dus niet worden betwist.*

*De geldstortingen die zijn toegevoegd aan het dossier, tonen het ten laste zijn tevens aan.
De stortingen dateren van 23.10.2019, 05.09.2019, 12.12.2019 en 26.05.2020.
Het tijdstip van de betalingen is irrelevant gezien juist uit deze betalingen vaststaat dat eisende partij financieel wordt ondersteund door zijn zus, juist omdat hij ten laste is van zijn zus.*

Het geactualiseerd attest van het OCMW bewijst bovendien dat eisende partij geen uitkeringen van het OCMW heeft ontvangen.

Dit ondersteunt verder het feit dat hij financieel ten laste is van zijn zus.

Het is juist omdat hij financieel ten laste was van zijn zus en zij hem altijd heeft ondersteund en dit zal blijven doen, dat hij nooit aanspraak heeft moeten maken op uitkeringen van het OCMW.

De verklaring op eer van de referentiepersoon van 22.08.2020, en dus van zijn zus, toont eveneens aan dat zijn zus eisende partij steeds ten laste heeft genomen en nog steeds ten laste neemt tot op de dag van vandaag en naar de toekomst toe ten laste zal blijven nemen.

Verwerende partij kan deze verklaring niet zomaar aan de kant schuiven door te stellen dat het een gesolliciteerd karakter heeft.

Het feit dat een verklaring op eer wordt bijgebracht en dit op vraag van eisende partij betekent niet dat vernoemd document geen waarde heeft en er geen rekening mee moet worden gehouden.

Verwerende partij verliest de realiteit uit het oog, namelijk dat eisende partij tot nu toe steeds ten laste is geweest van de zus (supra).

Er is geen enkel gegeven in het dossier dat wijst op het feit dat de zus eisende partij niet ten laste zou nemen.

Integendeel, hij maakt deel uit van haar gezin, zij heeft hem onderdak verschaft, zij heeft geldstortingen gedaan, zij heeft de kosten betaald die hij had ...

Deze verklaring op eer van de zus is aldus een bevestiging van de realiteit waarin zij zich bevinden en waarvan de verwerende partij op de hoogte is en waardoor er geen enkele reden aanwezig is om geen rekening te houden met dit stuk.

Tot slot werd het "attestation de non-imposition à la TH-TSC » van 15.07.2020 van de Marokkaanse overheid toegevoegd aan deze aanvraag gezinshereniging.

Uit het dossier van eisende partij blijkt aldus dat hij onvermogen was in zijn land van herkomst en dat hij zelfs in België financieel afhankelijk is van zijn zus.

Eisende partij heeft verschillende aanvragen gezinshereniging ingediend.

Het is dan ook in het kader daarvan en de beslissingen die reeds eerder werden genomen dat uiteindelijk dit document werd aangevraagd en bekomen.

Het betreft een officieel document van de Marokkaanse overheid die na een onderzoek volgens de richtlijnen aldaar dit attest van onvermogen hebben opgesteld.

Er is geen reden om aan de inhoud hiervan te twijfelen.

Eisende partij voldoet dan ook derhalve aan de voorwaarden van artikel 47/3 Vreemdelingenwet.

Het middel is gegrond en dient te worden vernietigd.

5. Minstens dient te worden geoordeeld dat de criteria die verwerende partij in casu, rekening houdend met alle gegevens in deze zaak, hanteert, veel te streng zijn.

Eisende partij is dan ook van oordeel dat de motivatie van verwerende partij niet kan worden weerhouden en zij dan ook de vernoemde artikelen heeft geschonden.

6. Ondergeschikt, minstens had de verwerende partij om aanvullende informatie kunnen vragen, of vragen om bepaalde zaken aangaande de persoonlijke concrete situatie van eisende partij te verhelderen of te verduidelijken of toe te lichten.

Verwerende partij erkent immers dat er documenten werden neergelegd in het dossier doch deze zouden niet voldoende zijn, aldus verwerende partij.

Verwerende partij houdt evenwel met deze documenten geen rekening omdat zij elk apart worden beoordeeld door de verwerende partij.

Verwerende partij doet evenwel geen enkele moeite om andere documenten van eisende partij te bekomen.

Deze vraag zou wel aangewezen zijn, gezien eisende partij niet weet welke andere documenten zij nog zou moeten bijbrengen.

Eisende partij toont immers aan dat hij onvermogen is in Marokko, dat er betalingen zijn door de zus, dat hij deel uitmaakt van het gezin van de zus ...

7. Het middel is gegrond.”

3.2. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

De verzoekende partij licht haar tweede middel toe als volgt:

“Verwerende partij heeft het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden.

Er werd door de Belgische staat onzorgvuldig onderzoek geleverd naar de situatie van eisende partij en de elementen van dit dossier.

De verwerende partij heeft de plicht haar beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op correcte feitenvinding.

Er moet geval per geval gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

De bestreden beslissing komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel.

Eisende partij verwijst naar de uiteenzetting hierboven en herneemt die eveneens onder dit tweede middel.

Het staat vast dat verwerende partij onzorgvuldig te werk is gegaan en alles behalve redelijk is geweest.

Verwerende partij heeft onvoldoende rekening gehouden met de gegevens in deze zaak en is in elk geval veel te streng geweest wat betreft haar beoordeling van de gegevens in deze zaak.

Bovendien en naast bovenstaande argumenten zoals uiteengezet onder het eerste middel, benadrukt eisende partij dat hij in het kader van deze aanvraag gezinshereniging volgende documenten heeft bijgebracht:

- 2 reispaspoorten Marokko;
- Garantverklaring van 18.03.2008, 17.06.2008 en 27.01.2012.

Verwerende partij hield met deze documenten geen rekening om reden dat deze documenten reeds in het kader van een vorige aanvraag werden neergelegd.

In huidige beslissing verwijst ze dus wat betreft deze documenten zonder meer naar de vorige beslissing.

Verwerende partij doet dus geen enkele moeite om de documenten te beoordelen in het licht van de documenten die in huidige aanvraag bijkomend werden toegevoegd en dus de documenten te beoordelen in het licht van het volledige dossier.

Dit gaat niet op.

Elk document moet niet apart beoordeeld worden, doch de documenten moeten worden beoordeeld in het licht van alle documenten en dus het volledige dossier moet in zijn geheel worden beoordeeld.

Uit het geheel van de documenten en dus uit het geheel van het dossier blijkt juist dat in deze zaak eisende wel degelijk ten laste is van zijn zus.

De bijkomende documenten die eisende partij in huidige aanvraag tot gezinshereniging had toegevoegd waren immers:

- Verklaring op eer van de referentiepersoon van 22.08.2020 en dus van zijn zus. Hierin bevestigt zij dat zij eisende partij ten laste neemt.
- “attestation de non-imposition à la TH-TSC » van 15.07.2020 van de Marokkaanse overheid.
- Geactualiseerd attest van het OCMW waarin wordt verklaard dat eisende partij en de referentiepersoon geen financiële uitkeringen ontvangen.
- Geldstortingen van de referentiepersoon aan eisende partij van 23.10.2019, 05.09.2019, 12.12.2009, 26.05.2020.

In het licht van deze documenten tezamen met de documenten die reeds eerder waren neergelegd en nu opnieuw worden neergelegd, moet het dossier beoordeeld worden.

Het is juist het geheel tezamen dat beoordeeld moet worden door de verwerende partij.

Eisende partij begrijpt niet wat hij nog meer kan bijbrengen.

Hij brengt bij dat hij onvermogen was in het land van herkomst en in België.

Hij brengt bij dat hij financieel afhankelijk is en was van zijn zus.

Tot slot, ook nu, vraagt verwerende partij op geen enkel moment achter andere documenten.

Integendeel zelfs, verwerende partij heeft 6 maanden de tijd om een beslissing te nemen, en zij wacht meer dan 5 maanden om een beslissing te nemen en om dan te oordelen dat er met vernoemde documenten geen rekening kan worden gehouden of deze onvoldoende zouden zijn.

Eisende partij vertrouwde erop dat het dossier volledig was en dat er geen probleem meer was, gezien er bij de afgifte er geen probleem van werd gemaakt en gezien hij ook gedurende maanden hieromtrent geen enkel bericht heeft ontvangen.

In deze context is het standpunt van eisende partij onredelijk en onzorgvuldig.

Had verwerende partij vragen of twijfels, dan heeft deze minstens de plicht om bijkomende informatie of een verheldering te vragen.

Dit heeft DVZ niet gedaan.

De beslissing van verwerende partij moet om deze redenen vernietigd worden, gezien het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel werden geschonden.”

3.3. Gezien hun onderlinge verwevenheid worden het eerste en het tweede middel gezamenlijk behandeld.

3.3.1. Luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder “*middel*” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen: “*de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden*” (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).

Waar de verzoekende partij zich in het eerste middel wenst te beroepen op een schending van het gelijkheidsbeginsel, merkt de Raad op dat een uiteenzetting van de wijze waarop de eerste bestreden beslissing dit beginsel zou schenden volledig ontbreekt. Dit onderdeel van het eerste middel is derhalve onontvankelijk.

3.3.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een “afdoende” wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583, Staelens; RvS 11 december 2015, nr. 233.222).

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de totstandkoming van de bestreden beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 28 juni 2018, nr. 241.985, ROELS).

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel, wanneer een beslissing steunt op feitelijk juiste en rechtens relevante motieven, maar er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931, VAN LAETHEM).

3.3.3. De voormelde algemene beginselen van behoorlijk bestuur worden beoordeeld in het licht van de toepasselijke wetsbepalingen, die ook door de verzoekende partij geschonden worden geacht.

Zoals reeds gesteld, beoogt de verzoekende partij de gezinshereniging met haar zus, die de Nederlandse nationaliteit heeft.

In casu is artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet van toepassing, dat bepaalt dat als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd “2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie”.

Artikel 47/3, §2 van diezelfde wet bepaalt:

“§ 1

[...]

§ 2

De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.

§ 3

[...]”.

3.3.4. Uit de motieven van de eerste bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij van oordeel is dat de verzoekende partij niet heeft aangetoond dat zij reeds in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van haar zus, de referentiepersoon. Verder wordt ook geoordeeld dat zij evenmin bewijs heeft gebracht van het feit dat zij reeds in het land van herkomst ten laste was van haar zus. De verwerende partij heeft de beide mogelijkheden die aanspraak geven op de gezinshereniging in het licht van de voormelde bepaling naast elkaar onderzocht, om tot de conclusie te komen dat noch het ene, noch het andere is aangetoond.

3.3.5. De Raad stelt vooreerst vast dat de verzoekende partij er van uit lijkt te gaan, waar zij stelt dat zij ten laste is van haar zus, dat zij voldoende bewijsmiddelen heeft aangebracht om dit aan te tonen, dat zij op het adres van de zus verblijft gezien zij financieel afhankelijk is van haar, dat zij aldus een gezin vormt met haar zus maar daarnaast ook ten laste is van haar, dat zij geen inkomsten had, samenwoonde met haar zus en zij wel inkomsten had, dat het ten laste zijn van haar zus dus niet kan worden betwist, dat geldstortingingen zijn toegevoegd aan het dossier die het ten laste zijn aantonen, dat de stortingen dateren van 23 oktober 2019, 5 september 2019, 12 december 2019 en 26 mei 2020, dat het tijdstip van de betalingen irrelevant is gezien juist uit deze betalingen vaststaat dat zij financieel wordt ondersteund door haar zus, juist omdat zij ten laste is van haar zus, dat het geactualiseerd attest van het OCMW bovendien bewijst dat zij geen uitkeringen heeft ontvangen van het OCMW, dat dit verder het feit ondersteunt dat zij financieel ten laste is van haar zus, dat het juist is omdat zij financieel ten laste was van haar zus en zij haar altijd heeft ondersteund en dit zal blijven doen, dat zij nooit aanspraak heeft moeten maken op uitkeringen van het OCMW, dat geen enkel gegeven in het dossier erop wijst dat haar zus haar niet ten laste zou nemen, dat integendeel, zij deel uitmaakt van haar gezin en zij haar onderdak verschafft, geldstortingingen heeft gedaan en kosten heeft betaald die zij had, dat het dient te gaan om het aantonen van een ten laste zijn in België.

De verzoekende partij gaat hiermee echter voorbij aan de letterlijke tekst van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet, waarin uitdrukkelijk wordt bepaald dat “(a)ls andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd: (...) 2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie”. Uit deze bepaling blijkt duidelijk dat de aanvrager in het verleden in het land van herkomst ten laste diende te zijn of deel diende uit te maken van het gezin van de referentiepersoon.

Met haar betoog dat zij op het adres van haar zus verblijft, dat zij financieel van haar afhankelijk is, dat zij een gezin vormt met haar zus en van haar ten laste is, dat zij geen inkomsten had en samenwoonde

met haar zus die wel inkomsten had, dat er geldstortingen waren in 2019 en 2020, dat zij geen uitkering heeft ontvangen van het OCMW, dat dit bewijst dat zij ten laste is van haar zus, dat niets erop wijst dat haar zus haar niet ten laste zou nemen en dat zij haar kosten heeft betaald, alsook met het betoog dat de verklaring op eer van haar zus van 22 augustus 2020 aantoont dat zij nog steeds ten laste is van haar zus en dat haar zus haar naar de toekomst toe ten laste zal blijven nemen, dat deze verklaring niet zomaar aan de kant kan worden geschoven door te stellen dat het een gesolliciteerd karakter heeft, dat het feit dat een verklaring op eer wordt bijgebracht en dit op haar vraag niet betekent dat dit document geen waarde heeft en er geen rekening mee moet worden gehouden, dat de verwerende partij de realiteit uit het oog verliest dat zij tot nu toe steeds ten laste is geweest van haar zus, dat de verklaring op eer van de zus de bevestiging is van de realiteit waarin zij zich bevinden en waarvan de verwerende partij op de hoogte is waardoor er geen reden is om geen rekening te houden met dit stuk, weerlegt, noch ontkracht de verzoekende partij aldus het motief in de bestreden beslissing dat uit het geheel van de voorgelegde stukken niet afdoende blijkt dat zij reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie en dit in de periode voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging.

Waar de verzoekende partij stelt dat geldstortingen zijn toegevoegd aan het dossier die het ten laste zijn aantonen, dat de stortingen dateren van 23 oktober 2019, 5 september 2019, 12 december 2019 en 26 mei 2020, dat het tijdstip van de betalingen irrelevant is gezien juist uit deze betalingen vaststaat dat zij financieel wordt ondersteund door haar zus, juist omdat zij ten laste is van haar zus, kan zij niet gevolgd worden. Hoewel inderdaad een financiële ondersteuning blijkt uit de geldstortingen – en nog daargelaten de vaststelling dat uit een dergelijke financiële ondersteuning geenszins *ipso facto* blijkt dat de verzoekende partij heden ook ten laste is van haar zus – kan niet gesteld worden dat het tijdstip van de betalingen irrelevant is, daar artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet vereist dat het gaat om een ten laste zijn in het land van herkomst. De verzoekende partij toont met haar betoog dan ook geenszins aan dat de verwerende partij betreffende de geldstortingen ten onrechte heeft gemotiveerd dat deze stortingen betrekking hebben op de situatie na de aankomst in België en dan ook niet relevant zijn in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.

3.3.6. De verzoekende partij betoogt ook dat zij steeds ten laste is geweest en voldoende bewijsmiddelen heeft aangebracht om dit aan te tonen. In zoverre zij hiermee doelt op het ten laste zijn geweest in het land van herkomst, kan de Raad enkel vaststellen dat de verzoekende partij het oneens is met de bestreden beslissing. Het feit dat de verzoekende partij een andere mening is toegedaan is niet van aard de concrete motieven te weerleggen of te ontcrachten.

In zoverre het betoog dat zij geen inkomsten had en samenwoonde met haar zus en zij wel inkomsten had, dat het ten laste zijn van haar zus niet kan worden betwist, doelt op het ten laste zijn geweest in het land van herkomst, stelt de Raad vast dat de verzoekende partij zich beperkt tot loutere beweringen en met dit betoog geenszins verduidelijkt uit welke stukken die zij had voorgelegd aan de verwerende partij dit diende te blijken. Zij toont met een dergelijk betoog bestaande uit loutere beweringen niet aan dat de motieven van de bestreden beslissing die betrekking hebben op de door haar voorgelegde stukken foutief of kennelijk onredelijk zouden zijn.

De verzoekende partij betoog voorts dat de verklaring op eer van haar zus van 22 augustus 2020 aantoont dat haar zus haar steeds ten laste heeft genomen, dat deze verklaring niet zomaar aan de kant kan worden geschoven door te stellen dat het een gesolliciteerd karakter heeft, dat het feit dat een verklaring op eer wordt bijgebracht en dit op haar vraag niet betekent dat dit document geen waarde heeft en er geen rekening mee moet worden gehouden, dat de verwerende partij de realiteit uit het oog verliest dat zij tot nu toe steeds ten laste is geweest van haar zus, dat de verklaring op eer van de zus de bevestiging is van de realiteit waarin zij zich bevinden en waarvan de verwerende partij op de hoogte is waardoor er geen reden is om geen rekening te houden met dit stuk, en in zoverre de verzoekende partij met de stelling dat haar zus haar steeds ten laste heeft genomen wil aangeven dat zij ook in het land van herkomst reeds ten laste was van haar zus. Met haar betoog gaat de verzoekende partij er echter aan voorbij dat de verwerende partij net heeft geoordeeld dat uit de door de verzoekende partij voorgelegde stukken niet afdoende blijkt dat zij reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie en dit in de periode voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging. De verzoekende partij toont niet aan dat de verklaring op eer de bevestiging is van een realiteit die blijkt uit de door haar voorgelegde stukken en toont dan ook niet aan dat ten onrechte werd geoordeeld dat geen rekening wordt gehouden met dit stuk.

De verzoekende partij meent daarnaast dat zij ook het “attestation de non-imposition à la TH-TSC” van 15 juli 2020 van de Marokkaanse overheid heeft voorgelegd en dat aldus blijkt dat zij onvermogen was in het land van herkomst en dat zij zelfs in België financieel afhankelijk is van haar zus, dat zij verschillende aanvragen gezinshereniging heeft ingediend en het dan ook in het kader daarvan en de eerder genomen beslissingen is dat zij uiteindelijk dit document heeft gevraagd, dat dit een officieel document van de Marokkaanse overheid betreft die na onderzoek volgens de richtlijnen aldaar dit attest van onvermogen heeft opgesteld, dat er geen reden is om aan de inhoud te twijfelen.

Met voormeld betoog gaat de verzoekende partij echter voorbij aan het motief dat het attest betrekking heeft op de situatie in 2020, na haar aankomst in België, waardoor het niet relevant is in het kader van de aanvraag gezinshereniging. Dit motief volstaat om de stelling dat de verzoekende partij niet heeft aangetoond dat zij onvermogen was in het land van herkomst ‘voor haar komst naar België’ te schragen. Met het betoog dat zij ook het “attestation de non-imposition à la TH-TSC” van 15 juli 2020 van de Marokkaanse overheid heeft voorgelegd en dat aldus blijkt dat zij onvermogen was in het land van herkomst, toont zij geenszins aan dat het onvermogen zijn in het land van herkomst dat zou blijken uit het attest, in tegenstelling tot wat gemotiveerd wordt in de eerste bestreden beslissing, betrekking heeft op de periode voor haar komst naar België. Het feit dat dit zou gaan om een officieel document van de Marokkaanse overheid die na onderzoek volgens de richtlijnen aldaar dit attest van onvermogen heeft opgesteld, dat er geen reden is om aan de inhoud te twijfelen, doet aan voormelde vaststelling geen afbreuk.

3.3.7. De verzoekende partij toont met haar betoog dan ook niet aan dat, in tegenstelling tot wat gesteld wordt in de bestreden beslissing, zij voldoet aan de voorwaarden van artikel 47/3 van de Vreemdelingenwet.

Waar zij stelt dat minstens dient geoordeeld te worden dat de criteria die de verwerende partij hanteert, *in casu* rekening houdend met de gegevens van de zaak, veel te streng zijn, zodat de motivering niet kan weerhouden worden, verduidelijkt zij geenszins welke criteria zij te streng vindt. Voorts kan de Raad enkel vaststellen dat uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de criteria die de verwerende partij hanteert voortvloeien uit de letterlijke tekst van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet, waarin uitdrukkelijk wordt bepaald dat “(a)ls andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd: (...) 2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie”. Uit deze bepaling blijkt duidelijk dat de aanvrager in het verleden in het land van herkomst ten laste diende te zijn of deel diende uit te maken van het gezin van de referentiepersoon. De kritiek dat de criteria te streng zijn betreft dan ook wetskritiek waarvoor de Raad niet bevoegd is.

3.3.8. De verzoekende partij stelt ondergeschikt nog dat de verwerende partij om aanvullende informatie had kunnen vragen, of vragen om bepaalde zaken aangaande de persoonlijke concrete situatie te verhelderen of te verduidelijken of toe te lichten, dat zij immers erkent dat er documenten werden neergelegd in het dossier doch deze niet voldoende zouden zijn, dat zij echter met deze documenten geen rekening houdt omdat zij elk apart worden beoordeeld, dat zij geen moeite doet om andere documenten van haar te bekomen, dat deze vraag wel aangewezen zou zijn aangezien zij niet weet welke andere documenten zij nog zou moeten bijbrengen, dat zij immers aantoonde dat zij onvermogen is in Marokko, dat er betalingen zijn door haar zus en dat zij deel uitmaakt van het gezin van haar zus. In het tweede middel stelt de verzoekende partij ook nog dat de verwerende partij op geen enkel moment om andere documenten vraagt, dat integendeel zelfs, de verwerende partij zes maanden heeft om een beslissing te nemen, en zij meer dan vijf maanden wacht om een beslissing te nemen en om dan te oordelen dat er met voornoemde documenten geen rekening kan worden gehouden of deze onvoldoende zijn, dat zij erop vertrouwde dat haar dossier volledig was en dat er geen probleem meer was, gezien er bij de afgifte geen probleem van werd gemaakt en gezien zij ook gedurende maanden hieromtrent geen enkel bericht heeft ontvangen, dat in deze context het standpunt van de eisende (lees: verwerende) partij onredelijk en onzorgvuldig is, dat indien de verwerende partij vragen of twijfels had zij minstens de plicht had om bijkomende informatie of opheldering te vragen en dat zij dit niet gedaan heeft.

De Raad benadrukt dat de thans bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden het resultaat is van een aanvraag tot gezinshereniging en dat de verzoekende partij dus wist of behoorde te weten dat de bewijslast op haar schouders rust. In die zin komt het haar toe om haar aanvraag te stofferen met alle bewijselementen die naar haar mening de aanspraken die zij meent te kunnen maken ondersteunen. De verzoekende partij toont dan ook niet aan dat de verwerende partij

zich verder bij haar zou hebben moeten bevragen – ongeacht de beslissingstermijn – en kan haar eigen in gebreke blijven niet zonder meer afwentelen op de verwerende partij. De Raad herinnert er in die optiek immers aan dat *in casu* de zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid evenzeer geldt ten aanzien van de rechtsonderhorige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger (cf. RvS 28 april 2008, nr. 182.450, DE GRAEVE). *In casu* kan er ook nog op gewezen worden dat het een tiende aanvraag betreft en de verzoekende partij aldus, naar aanleiding van beslissingen over vorige aanvragen die zich in het administratief dossier bevinden, wist dat zij diende aan te tonen in het land van herkomst ten laste te zijn geweest van haar zus of in het land van herkomst deel te hebben uitgemaakt van het gezin van haar zus. Daarnaast kan eveneens vastgesteld worden dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat ter gelegenheid van verschillende aanvragen in de opgestelde bijlagen 19 werd verduidelijkt dat het dient te gaan om bewijzen dat zij ten laste van de EU-burger was, meer bepaald bewijzen van onvermogen wat betreft de onroerende goederen en de inkomsten alsook bewijzen dat er reeds financiële/materiële steun in het land van herkomst/origine was of bewijzen dat zij inwoonde bij de EU-burger voordat deze in België aankwam.

Hoewel het de aanvrager vrij staat alle door hem dienstig geachte stukken als bewijs aan te brengen, volgt uit deze vaststelling niet dat de verwerende partij ertoe gehouden is zonder meer elk document te aanvaarden als zijnde een afdoende bewijs van het feit dat de verzoekende partij in het land van herkomst ten laste was van haar zus of deel uitmaakte van het gezin van haar zus. Het feit dat de aanvraag als volledig werd beschouwd in de zin van artikel 52, §4 van het Vreemdelingenbesluit, impliceert dus geenszins de grondigheid ervan.

Waar de verzoekende partij in het tweede middel betoogt dat de verwerende partij niet op afdoende rekening houdt met de voorgelegde documenten daar zij elk apart worden beoordeeld en dat zij in het kader van haar aanvraag twee reispassen van Marokko en een garantverklaring van 18 maart 2008, 17 juni 2008 en 27 januari 2012 heeft bijgebracht, dat de verwerende partij met deze documenten geen rekening houdt om reden dat deze documenten reeds in het kader van vorige aanvragen werden neergelegd, dat in de huidige beslissing aldus wat betreft deze documenten zonder meer wordt verwezen naar de vorige beslissing, dat de verwerende partij aldus geen enkele moeite doet om de documenten te beoordelen in het licht van de documenten die in de huidige aanvraag bijkomend werden toegevoegd en dus de documenten te beoordelen in het licht van het volledige dossier, dat dit niet opgaat, dat elk document niet apart moet beoordeeld worden doch in het licht van alle documenten en dus het volledige dossier in zijn geheel moet beoordeeld worden, dat uit het geheel van de documenten en dus uit het geheel van het dossier blijkt dat zij wel degelijk ten laste is van haar zus, dat de bijkomende documenten die zij had toegevoegd een verklaring op eer van de referentiepersoon van 22 augustus 2020 waarin haar zus bevestigt dat zij de verzoekende partij ten laste neemt, een "attestation de non-imposition à la TH-TSC" van 15 juli 2020 van de Marokkaanse overheid, een geactualiseerd attest van het OCMW waarin wordt verklaard dat zij noch de referentiepersoon een financiële uitkering ontvangen en geldstortingen van de referentiepersoon aan haar van 23 oktober 2019, 5 september 2019, 12 december 2009 (lees: 2019) en 26 mei 2020 betreffen, dat in het licht van deze documenten tezamen met de documenten die reeds eerder waren neergelegd en nu opnieuw worden neergelegd, het dossier moet beoordeeld worden, dat het juist het geheel tezamen is dat beoordeeld moet worden, kan de Raad slechts vaststellen dat de verzoekende partij geenszins aantoon op welke wijze de door haar voorgelegde stukken, elk afzonderlijk of samen genomen, wel het bewijs zouden kunnen vormen van het voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste zijn van de referentiepersoon of in het land van herkomst reeds deel uitmaken van het gezin van de referentiepersoon. Het komt de verzoekende partij toe aan te tonen hoe de nieuwe stukken die zij neerlegde zouden nopen tot een herevaluatie van de bij de aanvraag gevoegde stukken die reeds werden neergelegd bij vorige aanvragen. Echter, zij blijft daartoe aldus volledig in gebreke. In die optiek toont de verzoekende partij dan ook niet aan dat de verwerende partij niet deugdelijk kon verwijzen naar de beoordeling van deze stukken in de vorige beslissing.

In zoverre de verzoekende partij betoogt dat deze vraag, meer bepaald tot verduidelijking van haar persoonlijke concrete situatie, wel aangewezen zou zijn aangezien zij niet weet welke andere documenten zij nog zou moeten bijbrengen, dat zij immers aantoon dat zij onvermogen is in Marokko, dat er betalingen zijn door haar zus en dat zij deel uitmaakt van het gezin van haar zus alsook dat zij niet begrijpt wat zij nog meer kan bijbrengen, dat zij onvermogen was in het land van herkomst en in België en dat zij financieel afhankelijk is en was van haar zus, stelt de Raad vooreerst vast dat de verwerende partij de door de verzoekende partij bij haar aanvraag voorgelegde stukken heeft opgesomd en beoordeeld. De verzoekende partij lijkt er van uit te gaan dat zij alle nodige documenten heeft voorgelegd doch toont geenszins aan dat de motieven van de bestreden beslissing waaruit blijkt dat uit

het geheel van de voorgelegde stukken niet afdoende blijkt dat zij reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging, foutief of kennelijk onredelijk zijn. Door louter voor te houden dat zij onvermogen was in het land van herkomst en dat zij financieel afhankelijk was van haar zus, toont zij dit niet aan. Voorts wijst de Raad erop dat bij gebreke aan een reglementaire bepaling aangaande de bewijsstukken die dienen te worden overgelegd, het de aanvrager vrijstaat alle door hem dienstig geachte stukken als bewijs aan te brengen. Nu in bepaalde gevallen het bewijs kan geleverd worden met elk passend middel, komt het de verwerende partij niet toe in elk individueel geval aan te geven welke stukken er dienen te worden voorgelegd als bewijs van het ten laste zijn van de Unieburger of het deel uitmaken van het gezin van de Unieburger. De Raad herhaalt dat het de aanvrager vrij staat alle door hem dienstig geachte stukken als bewijs aan te brengen en dat het aan de verwerende partij toekomt om de overgelegde overtuigingsstukken te beoordelen, wat zij *in casu* heeft gedaan.

3.3.8. De verzoekende partij toont, gelet op wat voorafgaat, geenszins aan dat door de verwerende partij onzorgvuldig onderzoek werd geleverd naar haar situatie en de elementen van dit dossier, noch dat de verwerende partij onvoldoende rekening heeft gehouden met de gegevens van deze zaak en in elk geval veel te streng is geweest wat betreft haar beoordeling van de gegevens van de zaak.

Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat de verzoekende partij niet heeft aangetoond dat de verwerende partij op onwettige, kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze heeft gehandeld bij het nemen van de eerste bestreden beslissing.

Een schending van de door de verzoekende partij geschonden geachte bepalingen en beginselen wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.3.9. Het eerste en tweede middel zijn, in de mate dat ze ontvankelijk zijn, niet gegrond.

3.4. In een derde middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

3.4.1. Het derde middel wordt door de verzoekende partij toegelicht als volgt:

“Eisende partij heeft alhier zijn familiaal en sociaal leven uitgebouwd.

Het centrum van zijn sociale en economische belangen ligt nu in België waar hij al verblijft sinds 2016.

Hieromtrent kan er geen enkel discussie zijn, gezien hij bij zijn zus woont.

Hij is er bovendien ook gedomicilieerd. Het feit dat hij een gezin vormt en dus deel uitmaakt van hetzelfde gezin, wordt in de beslissing ook niet betwist.

De verwerende partij betwist de afhankelijkheidsrelatie, wat eisende partij niet begrijpt.

Eisende partij toont aan dat hij onvermogen was in Marokko.

Daarnaast was hij in België ook ten laste van de zus; de betalingsbewijzen die zijn toegevoegd tonen dit aan. Het feit dat zij onder één dak woonden toont dit eveneens aan.

Eisende partij is financieel afhankelijk van zijn zus. Zij is gedomicilieerd bij zijn zus en de zus betaalt alle kosten.

Ondertussen heeft eisende partij een beroepskaart ontvangen van de Vlaamse overheid op 22.12.2020, een beroepskaart geldig tot 21.12.2022. Hij tracht ook zijn steentje bij te dragen.

Daarnaast beschermt artikel 8 EVRM het familieleven en het privéleven en het gezinsleven.

Ook in het kader van artikel 74/13 Vreemdelingenwet dient verwerende partij met het familieleven en het privéleven en dus het gezinsleven met de zus rekening te houden.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt immers het volgende:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Bij de bespreking van het artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet blijkt evenwel dat dit gezins- en familieleven niet in rekening wordt gebracht.

Verwerende partij verwijst naar het gebrek aan kinderen naar de gezondheidstoestand en naar een mogelijkheid om te kunnen leven in Marokko maar verwijst niet naar het gezins- en familieleven in België.

In elk geval, een terugkeer naar zijn land van herkomst zal hem dan ook onnoemelijk veel schade brengen, in tegenstelling tot hetgeen verwerende partij voorhoudt. Een terugkeer zal het gevolg zijn van huidige beslissing gezien verwerende partij de beslissing neemt tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

Deze situatie valt onder artikel 8 EVRM.

Naast het recht op eerbiediging van het recht op een familie -en gezinsleven beschermt artikel 8 EVRM ook het recht op de eerbiediging van het privé-leven.

Het begrip "privé-leven" omvat onder meer het recht op het ontwikkelen en het onderhouden van relaties met anderen.

"Artikel 8 EVRM: Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis".

Artikel 8, 2° EVRM beperkt de macht van de staat en stelt dat: "Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan m.b.t. de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Dit betekent dat inmenging gerechtvaardigd is en geen inbreuk maakt op artikel 8,1° EVRM in zover zij bij de wet voorzien is in het belang van een aantal opgesomde oogmerken nodig in een democratische samenleving.

In casu is evenwel niet voldaan aan de voorwaarden van artikel 8, 2° EVRM.

Huidige beslissing is volgens de mening van eisende partij in strijd is met de Verdragsrechtelijke bepalingen als bepaald in artikel 8 EVRM (Recht op privéleven en gezinsleven).

De regels die het recht vermeld in artikel 8.1 EVRM beperken, dienen overeenkomstig art. 8.2. EVRM:

- 1. duidelijk te zijn (legaliteit),
- 2. strekken tot bescherming van legitieme belangen en dus niet gebaseerd zijn op willekeur, - 3. noodzakelijk zijn in een democratische samenleving (noodzakelijkheid).

Aan de 3de vereiste is in casu geenszins voldaan, integendeel: hoe kan de verwerende partij verantwoordelijk dat het noodzakelijk is in een democratische maatschappij om eisende partij naar Marokko terug te doen keren, wat dat is uiteindelijk het gevolg van huidige bestreden beslissingen?

Uit het recht op eerbiediging van het privéleven en het gezinsleven vloeit overigens niet alleen een plicht voort voor de overheid om zich van inmenging in het gezinsleven te onthouden, maar ook een actieve verplichting, met name die maatregelen nemen die inherent zijn aan een effectieve eerbiediging van het gezinsleven (J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds.), Handboek EVRM, Deel 2 Artikelsgewijze commentaar, Volume 1, p.740).

Dat er bovendien geen grondige afweging is gebeurd tussen enerzijds het leed welke bij eisende partij zou worden veroorzaakt door het feit dat eisende partij voor onbepaalde tijd het land zou moeten verlaten ten gevolge van de beslissing gezien het verblijf wordt geweigerd, en anderzijds het door verwerende partij nagestreefde legitieme doel (belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen).

Eisende partij is derhalve van oordeel dat artikel 8 EVRM werd geschonden."

3.4.2. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven', noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke

banden (Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93). Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' verder een ruime term is en dat het mogelijk, noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is eveneens een feitenkwestie.

De Raad benadrukt dat het in de eerste plaats aan de verzoekende partij toekomt, nu zij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privé- en gezins- en familieleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het verder de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, Ciliz v. Nederland, par. 66; EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, Mungenzi v. Frankrijk, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr. 2260/10, Tanda-Muzinga v. Frankrijk, par. 68; EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, par. 84).

3.4.3. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. Het EHRM oordeelt in deze situatie zo dat “*de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden*” (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36).

De relatie tussen de verzoekende partij en haar zus E.F.S. moet aldus de gebruikelijke banden die tussen gezins- en familieleden bestaan, overstijgen. *In casu* dient een meer dan gebruikelijke afhankelijkheidsrelatie te worden aangetoond tussen de verzoekende partij en haar zus E.F.S., opdat deze band als gezins- of familieleven onder de bescherming valt van artikel 8 van het EVRM.

In het arrest Rahman van het Hof van Justitie wordt de afhankelijkheidsband van ruimere familieleden beschreven als volgt: “*Wat het tijdstip betreft waarop de aanvrager zich in een situatie van afhankelijkheid moet bevinden om als „ten laste” in de zin van artikel 3, lid 2, van richtlijn 2004/38 te worden beschouwd, zij erop gewezen dat deze bepaling tot doel heeft, zoals uit punt 6 van de considerans van de richtlijn volgt, „de eenheid van het gezin in een verruimde betekenis te handhaven” door de binnenkomst en het verblijf te vergemakkelijken van personen die niet onder de in artikel 2, punt 2, van richtlijn 2004/38 gegeven definitie van familielid van een burger van de Unie vallen, maar niettemin nauwe en duurzame familiebanden met een burger van de Unie hebben wegens bijzondere feitelijke omstandigheden, zoals financiële afhankelijkheid, het behoren tot het huishouden of ernstige gezondheidsredenen. [...] Dergelijke banden kunnen ook bestaan zonder dat het familielid van de burger van de Unie in dezelfde staat als die burger heeft verbleven of ten laste van laatstgenoemde is geweest kort voordat of op het ogenblik dat deze zich in het gastland vestigde. De situatie van afhankelijkheid moet daarentegen wel bestaan in het land van herkomst van het betrokken familielid op het ogenblik dat hij verzoekt om zich te voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is.*” (HvJ 5 september 2012, C- 83/11, Rahman, 32).

Artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet beschouwt als “*andere familieleden van een burger van de Unie*” “*de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie*”.

Hieruit volgt dat een familielid van een burger van de Unie die geen familielid is zoals bepaald in artikel 40bis, §2 van de Vreemdelingenwet moet aantonen in het land van herkomst “*ten laste*” te zijn van de referentiepersoon of deel uit te maken van diens gezin. Deze voorwaarde ligt in de lijn van wat het Hof van Justitie stelt in het arrest Rahman, met name dat er sprake moet zijn van “*nauwe en duurzame*

familiebanden met een burger van de Unie (...) wegens bijzondere feitelijke omstandigheden”, door aan te tonen dat er sprake is van een *“financiële afhankelijkheid”* of *“ernstige gezondheidsredenen”* (*“ten laste”*) of dat de betrokkene behoort tot het *“huishouden”* van de burger van de Unie (deel uitmaken van het gezin).

De verblijfsvoorwaarde die wordt gesteld in artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet, met name dat het *“ander familielid”* in het herkomstland ten laste is van de referentiepersoon of deel uitmaakt van diens gezin, verschilt in wezen dus niet van wat is vereist om onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM te vallen, met name een situatie waarin er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden. Het houdt een impliciete toetsing aan artikel 8 van het EVRM in, waarbij het bestaan van een beschermingswaardig gezins- of familieleven wordt nagegaan hetgeen in de thans voorliggende situatie vereist dat de bijkomende elementen van afhankelijkheid worden nagegaan. Aldus kan worden gesteld dat de toets van artikel 8 van het EVRM reeds werd doorgevoerd in deze wettelijke bepaling, nu de wetgever heeft geoordeeld dat het verblijfsrecht voor ruimere familieleden van een Unieburger slechts kan worden toegekend wanneer aan bepaalde voorwaarden is voldaan (zie *mutatis mutandis* RvS 26 juni 2015, nr. 231.772).

De verzoekende partij wordt *in casu* een verblijfsrecht van meer dan drie maanden als *‘ander familielid’* van een burger van de Unie geweigerd, omdat uit het geheel van de voorgelegde documenten niet blijkt dat zij *“reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging”*. Waar de verzoekende partij betoogt dat zij onvermogen was in Marokko, blijkt opnieuw dat zij het oneens is met voornoemde motieven doch slaagt zij er – mede gelet op de uiteenzetting naar aanleiding van het eerste en het tweede middel – niet in om deze motieven te weerleggen of te ontcrachten.

Door enkel aan te geven dat zij alhier een familiaal leven heeft uitgebouwd, dat zij hier verblijft sinds 2016 en bij haar zus woont, dat zij deel uitmaakt van het gezin van haar zus, dat zij in België ten laste was van haar zus, dat dit blijkt uit de betalingsbewijzen en het feit dat zij onder één dak wonen, dat zij financieel afhankelijk is van haar zus en bij haar gedomicilieerd is en de zus al haar kosten betaalt, toont zij niet aan er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid anders dan de gewone affectieve en emotionele banden. Samenwonen wijst op zichzelf niet op bijkomende elementen van afhankelijkheid. Voorts beperkt de verzoekende partij zich tot de loutere bewering dat haar zus al haar kosten betaalt. Betreffende de betalingsbewijzen kan worden gesteld dat de verzoekende partij niet aantoont dat zij op deze betalingen aangewezen is om in haar levensonderhoud te voorzien. Dit geldt dus te meer nu de verzoekende partij er zelf op wijst dat zij een beroepskaart heeft ontvangen op 22 december 2020 geldig tot 21 december 2022 en tracht haar steentje bij te dragen. De verzoekende partij toont dan ook niet afdoende aan dat er *in casu* sprake is van een zodanige mate van afhankelijkheid dat deze de gebruikelijke affectieve banden die tussen gezins- en familieleden bestaan overstijgt. De verzoekende partij toont op geen enkele wijze aan dat zij niet zelfstandig kan functioneren en bovendien blijkt dat zij gedurende verschillende jaren gescheiden leefde van haar zus, nu uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de zus van de verzoekende partij minstens sedert maart 2008 in Nederland (garantverklaring 18 maart 2008) en sinds augustus 2016 in België woont en de verzoekende partij pas op 26 september 2011 het Schengengrondgebied is binnengekomen. De verwerende partij heeft in de thans bestreden beslissing dan ook terecht gemotiveerd, minstens toont de verzoekende partij het tegendeel niet aan, dat de verzoekende partij een volwassen persoon is waarvan mag worden verwacht dat zij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. De verzoekende partij kan gelet op voormelde motivering die uitdrukkelijk verwijst naar de referentiepersoon niet gevolgd worden waar zij stelt dat het gezins- en familieleven niet in rekening werd gebracht.

In deze omstandigheden kan het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid in de relatie tussen de verzoekende partij en haar zus E.F.S. niet worden vastgesteld. De verzoekende partij, die zich weliswaar beroept op een gezins- of familieleven, blijft gelet op het voorgaande ook volledig in gebreke alsnog een beschermingswaardig gezins- of familieleven in de zin van artikel 8 van het EVRM aannemelijk te maken.

Aldus wordt het bestaan van een gezins- of familieleven met haar zus, dat valt onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM niet aangetoond, zodat ook niet aannemelijk wordt gemaakt dat er een belangenafweging in dit verband diende of dient plaats te vinden.

De verzoekende partij toont met haar betoog aldus niet aan dat een terugkeer naar het land van herkomst haar onnoemelijk veel schade zal toebrengen. De Raad stipt nogmaals aan dat de verzoekende partij een volwassene persoon is waarvan mag verwacht worden dat zij een leven kan opbouwen in haar land van herkomst zonder nabijheid van de referentiepersoon, aangezien nergens uit het administratief dossier blijkt dat zij daar niet toe in staat zou zijn.

3.4.4. Er blijkt verder ook niet dat de verzoekende partij zich ter ondersteuning van haar aanvraag op grond van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet beriep op een beschermingswaardig privéleven in België, of zulks zelfs maar dienstig kon aanvoeren om op deze grond te worden toegelaten tot een verblijf op deze wettelijke basis. Ook hier blijkt dan ook niet dat een belangenafweging hieromtrent zich opdrong bij het nemen van de thans bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

In de mate dat de verzoekende partij in haar verzoekschrift alsnog verwijst naar haar privéleven, kan de Raad enkel vaststellen dat zij volkomen in gebreke blijft een beschermingswaardig privéleven, als het geheel van banden dat de vreemdeling heeft opgebouwd in de Belgische maatschappij, aannemelijk te maken. Door louter vaag te stellen dat het centrum van haar sociale en economische belangen in België ligt waar zij verblijft sinds 2016 en dat zij bij haar zus woont, maakt zij geen beschermingswaardig privéleven aannemelijk. Het betoog dat er geen grondige afweging is gebeurd tussen het leed dat bij haar zou worden veroorzaakt door het feit dat zij voor onbepaalde tijd het land zou moeten verlaten en het door de verwerende partij nagestreefde doel, is in die zin dan ook niet dienstig.

Bovendien merkt de Raad op dat in de eerste bestreden beslissing werd geduid dat de verzoekende partij een volwassene persoon is van wie mag worden verwacht dat zij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en dit ondanks het precaire verblijf in België. De gemachtigde van de staatssecretaris stelde dat nergens uit het dossier blijkt dat zij daar niet toe in staat zou zijn. De verzoekende partij toont niet aan dat enig aspect bij deze beoordeling en belangenafweging ten onrechte niet in rekening is gebracht en evenmin dat hierbij kennelijk onredelijk werd gehandeld. Zij brengt geen concrete argumenten naar voor die maken dat niet in redelijkheid van haar kan worden verwacht dat zij terugkeert naar haar herkomstland en daar haar leven opnieuw opneemt. Er kan worden aangenomen dat de verzoekende partij is geboren en getogen in haar land van herkomst, minstens ligt geen begin van bewijs van het tegendeel voor, zodat niet valt in te zien waarom zij zich niet opnieuw daar kan vestigen, te meer nu niet blijkt dat er tussen haar en haar zus een bijzondere afhankelijkheidsrelatie bestaat. Er blijkt ook niet dat de verzoekende partij in haar herkomstland geen andere familieleden en vrienden of kennissen meer heeft. Gelet op haar leeftijd kan zij ook worden geacht een voldoende zelfredzaamheid te hebben, minstens maakt de verzoekende partij het tegendeel niet aannemelijk. Zij kan via de moderne communicatiemiddelen contacten onderhouden met haar Nederlandse zus en deze laatste kan haar op geregelde tijdstippen komen bezoeken in het land van herkomst, minstens maakt zij het tegendeel niet aannemelijk. Nu niet blijkt dat de verzoekende partij op enig ogenblik werd toegelaten of gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden in België, blijkt ook niet dat zij een gerechtvaardigde verwachting kon koesteren dat zij in dit land een privéleven mocht uitbouwen.

De Raad benadrukt dat de vaste rechtspraak van het EHRM stelt dat een privéleven dat is uitgebouwd tijdens een illegaal of precair verblijf enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden aanleiding geeft tot een positieve verplichting onder artikel 8 van het EVRM (zie bv. EHRM 8 april 2008, Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk). De verzoekende partij doet geen enkele moeite om concrete argumenten naar voor te brengen die kunnen wijzen op dergelijke “*zeer uitzonderlijke omstandigheden*”.

In deze omstandigheden blijkt niet dat de gedane belangenafweging disproportioneel is. Er wordt geen enkel concreet element naar voor gebracht dat kan wijzen op een disproportionaliteit tussen het algemene belang en de persoonlijke belangen van de verzoekende partij. De verzoekende partij maakt met haar betoog evenmin aannemelijk dat er *in casu* sprake is van een willekeurige en onwettige inmenging in het privéleven.

3.4.5. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

3.4.6. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Uit voormelde bepaling blijkt geenszins, in tegenstelling tot wat de verzoekende partij voorhoudt, dat in het kader van voormelde bepaling de verwerende partij rekening dient te houden met het privéleven.

In de bestreden beslissing wordt in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet gemotiveerd als volgt: *“Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige, beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige aangetoonde medische problematiek op naam van betrokkene.”*

Gelet op voormelde motieven, en het feit dat het bestreden bevel gegeven wordt samen met de beslissing tot weigering van de aanvraag gezinshereniging, kan de verzoekende partij niet dienstig betogen, zoals ook blijkt uit wat voorafgaat, dat het gezins- en familieleven niet in rekening wordt gebracht, dat verwezen wordt naar het gebrek aan kinderen en de gezondheidstoestand en naar een mogelijkheid om in Marokko te kunnen leven maar niet naar het gezins- en familieleven in België.

Ter gelegenheid van haar verzoekschrift toont de verzoekende partij ook niet aan, zoals ook blijkt uit wat voorafgaat, dat deze motieven foutief, onzorgvuldig, kennelijk onredelijk of in strijd met artikel 8 van het EVRM zijn.

3.4.7. In deze omstandigheden blijkt geen schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

3.4.8. Het derde middel is ongegrond.

3.5. In een vierde middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet en van de motiveringsplicht.

3.5.1. De verzoekende partij zet haar vierde middel uiteen als volgt:

“Artikel 74/14 Vreemdelingenwet bepaalt onder andere:

“(…)

§ 3. Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien :

1° er een risico op onderduiken bestaat, of;

2° de onderdaan van een derde land de opgelegde preventieve maatregel niet heeft gerespecteerd, of;

3° de onderdaan van een derde land [2 een bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid, of; 4° [...]

5° [het verblijf van de onderdaan van een derde land werd beëindigd of ingetrokken met toepassing van de artikelen 11, § 2, 4°, 13, § 4, 5°, 74/20 of 74/21, of;

6° het verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land werd nietontvankelijk verklaard op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5°, of werd als kennelijk ongegrond beschouwd op grond van artikel 57/6/1, § 2.

In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn.”

Verwerende partij is van oordeel dat er geen termijn voor vrijwillig vertrek kan worden verleend vanwege het risico op onderduiken en verwijst hiervoor naar artikel 74/14 §3.

Eisende partij kan evenwel nergens in bovenstaand artikel lezen dat het indienen van meerdere aanvragen een risico op onderduiken zou zijn.

Dit is immers in casu absurd, gezien eisende partij steeds te kennen heeft gegeven waar hij verbleef en de aanvragen steeds in functie van zijn zus zijn ingediend.

Tot slot leest eisende partij dat verwerende partij meent dat eisende partij misbruik zou hebben gemaakt van de procedure omdat hij verschillende aanvragen heeft ingediend.

Enige vorm van misbruik wordt ten stelligste betwist door eisende partij.

Eisende partij verwijst onder andere naar de laatste aanvraag gezinshereniging en naar de nieuwe stukken die zijn toegevoegd bij de nieuwe aanvraag.

Eisende partij verwijst zelfs naar het feit dat tegen de vorige beslissingen geen beroep werd ingesteld. Zouden zijn procedures enkel ingegeven zijn door 'een verblijfsrechtelijk voordeel', zoals verwerende partij tracht voor te houden, dan zou deze moeten verwachten dat eisende partij een beroep tegen elk van de vorige beslissingen zou instellen, quod non.

Eisende partij wil daarnaast benadrukken dat de wet de mogelijkheid om verschillende procedures in te leiden niet uitsluit en dat de wet niet bepaalt dat dit misbruik van procedure zou zijn, waardoor verwerende partij dit dan ook niet kan beweren.

Het middel is gegrond en het middel blijft gegrond, ook al zou een eventuele termijn van vrijwillig vertrek reeds verlopen zijn op het moment van de behandeling van de zaak.

Immers het niet toestaan van een termijn voor vrijwillig vertrek was de reden voor het opleggen van een inreisverbod, welke tevens wordt aangevochten in huidig verzoekschrift."

3.5.2. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de totstandkoming van de bestreden beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

3.5.3. De Raad merkt vooreerst op dat de verzoekende partij geenszins betwist dat haar op grond van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet een bevel om het grondgebied te verlaten kon worden afgegeven omdat haar legaal verblijf in België verstreken is. De verzoekende partij levert *in casu* kritiek op de motieven dat haar geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan, daar er een risico op onderduiken bestaat (artikel 74/14, §3, 1° van de Vreemdelingenwet).

3.5.4. Artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“§ 1.

De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. (...)

§ 2. (...)

§ 3.

Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien:

1° er een risico op onderduiken bestaat, of;

(...)

In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn."

Hoewel de verzoekende partij kan gevolgd worden waar zij stelt dat in voormelde bepaling niet kan gelezen worden dat het indienen van meerdere aanvragen een risico op onderduiken zou zijn, wijst de Raad erop dat het risico op onderduiken wordt gedefinieerd in artikel 1, §1, 11° van de Vreemdelingenwet:

"11° risico op onderduiken: het feit dat er redenen bestaan om aan te nemen dat een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderingsprocedure, een procedure voor toekenning van internationale bescherming of een procedure tot vaststelling van of tot overdracht naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, met het oog op de criteria die opgesomd worden in § 2 zal onderduiken;"

In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat de verzoekende partij op grond van artikel 74/14, §3, 1° van de Vreemdelingenwet geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan daar er een risico op onderduiken bestaat, waarbij de verwerende partij toelicht dat de verzoekende partij – en dit overeenkomstig artikel 1, §2, 6° van de Vreemdelingenwet – onmiddellijk na de beslissing weigering verblijf en de verwijderingsmaatregel een nieuwe verblijfsaanvraag heeft ingediend, dat de verzoekende partij niet minder dan tien keer na elkaar een aanvraag gezinshereniging indiende met haar de Nederlandse zus op basis van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet, dat de eerste aanvraag ingediend op 14 september 2016 geweigerd werd op 14 maart 2017, beslissing die haar betekend werd met een bevel om het grondgebied te verlaten, dat zij op 4 april 2017 een nieuwe aanvraag indiende met dezelfde zus en deze aanvraag op 3 oktober 2017 werd geweigerd met een bevel om het grondgebied te verlaten, dat het beroep hiertegen werd verworpen door de Raad op 8 maart 2018, dat de verzoekende partij nog zeven keer achter elkaar, op 9 september 2017, op 8 mei 2018, op 13 december 2018, op 21 juni 2019, op 10 december 2019, op 12 maart 2020 en 16 juni 2020, een

aanvraag gezinshereniging met dezelfde zus indiende, dat deze aanvragen werden geweigerd op 7 mei 2018, 7 augustus 2018, 12 juni 2019 en 3 december 2019 door de Dienst Vreemdelingenzaken en op 9 maart 2020, 11 juni 2020 en 11 september 2020 door de gemeente doordat de verzoekende partij niet binnen de drie maanden na de aanvraag bewijs had voorgelegd van het ten laste zijn van de referentiepersoon in het land van herkomst of deel te hebben uitgemaakt van diens gezin, dat deze weigeringen, behoudens de vierde, vijfde en zesde weigering, telkens betekend werden aan de verzoekende partij met een bevel om het grondgebied te verlaten, dat de verzoekende partij tegen geen enkele weigeringsbeslissing in beroep ging en op 28 september 2020 een tiende aanvraag indiende met dezelfde referentiepersoon, dat de verzoekende partij de procedure van artikel 47/2 van de Vreemdelingenwet misbruikt louter om via een andere weg een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de Vreemdelingenwet in.

De verzoekende partij betwist geenszins dat op grond van artikel 74/14, §3, 1° van de Vreemdelingenwet geen termijn voor vrijwillig vertrek kan worden toegestaan indien er sprake is van een risico op onderduiken.

De Raad wijst erop dat artikel 1, §2 van de Vreemdelingenwet een lijst van objectieve criteria voor het vaststellen van een risico op onderduiken bevat. In de voorbereidende werken kan worden gelezen dat deze objectieve criteria het mogelijk maken om het risico op onderduiken te beoordelen en vast te stellen. Meer bepaald gaat het om feiten of handelwijzen die aan de betrokkene kunnen worden toegeschreven of die hem kunnen worden verweten en die, omwille van hun aard of hun ernst, kunnen verklaren waarom er redelijkerwijs mag worden aangenomen dat de betrokkene een reëel en actueel risico vormt dat hij zich zal onttrekken aan de verwijderings-, teruggedrijvings- of overdrachtsmaatregel die ten opzichte van hem wordt genomen of voorzien (*Parl.St. Kamer 2016/2017, doc nr. 54-2548/001, p. 18*).

3.5.5. *In casu* blijkt uit een eenvoudige lezing van de eerste bestreden beslissing dat de verwerende partij een risico op onderduiken heeft vastgesteld aan de hand van het objectieve criterium zoals dit is voorzien in artikel 1, §2, 6° van de Vreemdelingenwet. Artikel 1, §2, 6° van de Vreemdelingenwet houdt in dat de betrokkene onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een beslissing tot weigering van verblijf en een verwijderingsmaatregel een nieuwe verblijfsaanvraag heeft ingediend.

3.5.6. Betreffende het voor het vaststellen van een risico voor onderduiken toegepaste criterium uit artikel 1, §2, 6° van de Vreemdelingenwet wordt in de eerste bestreden beslissing concreet toegelicht dat de verzoekende partij onmiddellijk na de beslissing weigering verblijf en de verwijderingsmaatregel een nieuwe verblijfsaanvraag heeft ingediend, dat de verzoekende partij niet minder dan tien keer na elkaar een aanvraag gezinshereniging indiende met haar de Nederlandse zus op basis van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet, dat de eerste aanvraag ingediend op 14 september 2016 geweigerd werd op 14 maart 2017, beslissing die haar betekend werd met een bevel om het grondgebied te verlaten, dat zij op 4 april 2017 een nieuwe aanvraag indiende met dezelfde zus en deze aanvraag op 3 oktober 2017 werd geweigerd met een bevel om het grondgebied te verlaten, dat het beroep hiertegen werd verworpen door de Raad op 8 maart 2018, dat de verzoekende partij nog zeven keer achter elkaar, op 9 september 2017, op 8 mei 2018, op 13 december 2018, op 21 juni 2019, op 10 december 2019, op 12 maart 2020 en 16 juni 2020, een aanvraag gezinshereniging met dezelfde zus indiende, dat deze aanvragen werden geweigerd op 7 mei 2018, 7 augustus 2018, 12 juni 2019 en 3 december 2019 door de Dienst Vreemdelingenzaken en op 9 maart 2020, 11 juni 2020 en 11 september 2020 door de gemeente doordat de verzoekende partij niet binnen de drie maanden na de aanvraag bewijs had voorgelegd van het ten laste zijn van de referentiepersoon in het land van herkomst of deel te hebben uitgemaakt van diens gezin, dat deze weigeringen, behoudens de vierde, vijfde en zesde weigering, telkens betekend werden aan de verzoekende partij met een bevel om het grondgebied te verlaten, dat de verzoekende partij tegen geen enkele weigeringsbeslissing in beroep ging en op 28 september 2020 een tiende aanvraag indiende met dezelfde referentiepersoon. Deze motieven volstaan om het criterium dat de betrokkene onmiddellijk na de beslissing tot weigering van verblijf en de verwijderingsmaatregel een nieuwe verblijfsaanvraag heeft ingediend te staven.

De verzoekende partij betwist immers niet dat er conform artikel 1, §2, 6° van de Vreemdelingenwet een risico op onderduiken kan vastgesteld worden wanneer de vreemdeling *“onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een beslissing tot weigering van binnenkomst of verblijf of een beslissing die een einde heeft gemaakt aan zijn verblijf, of onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een teruggedrijvings- of verwijderingsmaatregel, een nieuwe verblijfsaanvraag of een nieuw verzoek om internationale bescherming [heeft] ingediend”* noch dat zij tien keer na elkaar een aanvraag

gezinshereniging indiende met haar Nederlandse zus op basis van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet, dat de eerste aanvraag ingediend op 14 september 2016 geweigerd werd op 14 maart 2017, beslissing die haar betekend werd met een bevel om het grondgebied te verlaten, dat zij op 4 april 2017 een nieuwe aanvraag indiende en deze aanvraag op 3 oktober 2017 werd geweigerd met een bevel om het grondgebied te verlaten, dat het beroep hiertegen werd verworpen door de Raad op 8 maart 2018, dat de verzoekende partij nog zeven keer achter elkaar, op 9 september 2017, op 8 mei 2018, op 13 december 2018, op 21 juni 2019, op 10 december 2019, op 12 maart 2020 en 16 juni 2020, een aanvraag gezinshereniging indiende, dat deze aanvragen werden geweigerd op 7 mei 2018, 7 augustus 2018, 12 juni 2019 en 3 december 2019 door de Dienst Vreemdelingenzaken en op 9 maart 2020, 11 juni 2020 en 11 september 2020 door de gemeente doordat zij niet binnen de drie maanden na de aanvraag bewijs had voorgelegd van het ten laste zijn van de referentiepersoon in het land van herkomst of deel te hebben uitgemaakt van diens gezin, dat deze weigeringen, behoudens de vierde, vijfde en zesde weigering, haar telkens betekend werden met een bevel om het grondgebied te verlaten, dat zij tegen geen enkele weigeringsbeslissing in beroep ging en op 28 september 2020 een tiende aanvraag indiende.

Door louter te stellen dat het absurd is dat er een risico op onderduiken zou zijn daar zij steeds te kennen gegeven heeft waar zij verbleef en aanvragen in functie van haar zus heeft ingediend, dat enige vorm van misbruik omdat zij verschillende aanvragen heeft ingediend ten stelligste wordt betwist, dat zij wijst op haar laatste aanvraag waarbij zij nieuwe stukken heeft gevoegd, dat zij tegen de vorige beslissingen geen beroep heeft ingesteld, dat indien haar procedure enkel zouden ingegeven zijn door een verblijfsrechtelijk voordeel dan zou kunnen verwacht worden dat zij een beroep tegen elk van de vorige beslissingen indiende, *quod non*, dat de wet de mogelijkheid om verschillende procedures in te leiden niet uitsluit en dat de wet niet bepaalt dat dit misbruik van procedure zou zijn, waardoor de verwerende partij dit ook niet kan beweren, weerlegt noch ontkracht de verzoekende partij de motieven waaruit blijkt dat zij onmiddellijk na de beslissing tot weigering van verblijf en verwijderingsmaatregel een nieuwe verblijfsaanvraag heeft ingediend.

3.5.7. In zoverre zij wenst aan te tonen dat op grond van deze vaststelling, namelijk het onmiddellijk na de beslissing tot weigering van verblijf en verwijderingsmaatregel een nieuwe verblijfsaanvraag indienen, *in casu* niet kon vastgesteld worden dat er een risico op onderduiken bestaat, merkt de Raad op dat de verzoekende partij, wat het risico op onderduiken betreft, niet zozeer wordt tegengeworpen tot tien keer toe een aanvraag tot gezinshereniging te hebben ingediend – wat inderdaad door de wet niet uitgesloten is en door de wet niet uitdrukkelijk beschouwd wordt als misbruik van de procedure – maar wel dat zij onmiddellijk na de weigering van de aanvraag tot gezinshereniging met bevel om het grondgebied te verlaten een nieuwe aanvraag om gezinshereniging op exact dezelfde (rechts)grond opstartte. Hiermee voorkwam zij dat een situatie ontstond waarin een bevel om het grondgebied te verlaten met termijn voor vrijwillig vertrek door het bestuur ten uitvoer kon worden gebracht. In het licht van de duidelijke bewoordingen van de wetgever in artikel 1, §2, 6° van de Vreemdelingenwet waaruit volgt dat de omstandigheid dat de betrokkene onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een beslissing tot weigering van verblijf en van een verwijderingsmaatregel een nieuwe verblijfsaanvraag heeft ingediend wordt gehanteerd om een risico op onderduiken vast te stellen, blijkt verder niet dat het enkele gegeven dat *in casu* wordt vastgesteld dat hiervan sprake is, maakt dat er sprake is van een kennelijk onredelijke beslissing. De verzoekende partij heeft tien aanvragen ingediend op dezelfde rechtsgrond in functie van dezelfde persoon, die alle tien afgewezen werden en heeft zes bevelen om het grondgebied te verlaten met een vrijwillige vertrektermijn gekregen waaraan zij nooit spontaan gevolg heeft gegeven. De Raad meent dan ook dat de gemachtigde uiteindelijk niet op kennelijk onredelijke wijze is overgegaan tot het ontnemen van die vrijwillige vertrektermijn en van oordeel was dat er een risico op onderduiken bestaat. Het gegeven dat de verzoekende partij steeds haar verblijfplaats heeft meegedeeld en de aanvragen indiende in functie van haar zus doet hier ook niet anders over oordelen. Zoals reeds werd gesteld, voorkwam de verzoekende partij door haar handelen immers dat een situatie ontstond waarin een bevel om het grondgebied te verlaten met termijn voor vrijwillig vertrek door het bestuur ten uitvoer kon worden gelegd. De Raad benadrukt hierbij nog dat de verwerende partij niet moet aantonen dat de verzoekende partij daadwerkelijk zal onderduiken maar enkel het onderduikrisico moet inschatten. Enige kennelijk onredelijkheid in de beoordeling wordt niet aangetoond.

3.6.8. In zoverre de verzoekende partij met voormeld betoog het motief betwist, dat eveneens wordt aangehaald als staving voor het risico op onderduiken, dat zij gezien zij tien keer na elkaar een aanvraag gezinshereniging heeft ingediend op dezelfde rechtsgrond met dezelfde referentiepersoon, waarbij de eerste aanvraag ingediend op 14 september 2016 geweigerd werd op 14 maart 2017,

beslissing die haar betekend werd met een bevel om het grondgebied te verlaten, dat zij op 4 april 2017 een nieuwe aanvraag indiende met dezelfde zus en deze aanvraag op 3 oktober 2017 werd geweigerd met een bevel om het grondgebied te verlaten, dat het beroep hiertegen werd verworpen door de Raad op 8 maart 2018, dat de verzoekende partij nog zeven keer achter elkaar, op 9 september 2017, op 8 mei 2018, op 13 december 2018, op 21 juni 2019, op 10 december 2019, op 12 maart 2020 en 16 juni 2020, een aanvraag gezinshereniging met dezelfde zus indiende, dat deze aanvragen werden geweigerd op 7 mei 2018, 7 augustus 2018, 12 juni 2019 en 3 december 2019 door de Dienst Vreemdelingenzaken en op 9 maart 2020, 11 juni 2020 en 11 september 2020 door de gemeente doordat de verzoekende partij niet binnen de drie maanden na de aanvraag bewijs had voorgelegd van het ten laste zijn van de referentiepersoon in het land van herkomst of deel te hebben uitgemaakt van diens gezin, dat deze weigeringen, behoudens de vierde, vijfde en zesde weigering, telkens betekend werden aan de verzoekende partij met een bevel om het grondgebied te verlaten, dat de verzoekende partij tegen geen enkele weigeringsbeslissing in beroep ging en op 28 september 2020 een tiende aanvraag indiende met dezelfde referentiepersoon, de procedure van artikel 47/2 van de Vreemdelingenwet misbruikt om louter via een andere weg een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de Vreemdelingenwet in, wijst de Raad op wat volgt.

Uit de motieven blijkt dat de verzoekende partij de procedure misbruikt, door het telkens opnieuw indienen van een aanvraag, om via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen. Het verblijfsrechtelijk voordeel bestaat uit het tijdelijk preciaire verblijf onder de vorm van een attest van immatriculatie tijdens het onderzoek van de aanvraag.

Waar de verzoekende partij stelt dat de wet de mogelijkheid om verschillende procedures in te leiden niet uitsluit en dat de wet niet bepaalt dat dit misbruik van procedure zou zijn, maakt zij geenszins aannemelijk dat het *in casu* foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk was van de verwerende partij om te stellen dat de verzoekende partij de procedure van artikel 47/2 van de Vreemdelingenwet misbruikt louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de Vreemdelingenwet in. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt immers, het weze herhaald, dat de verzoekende partij tien keer na elkaar een aanvraag gezinshereniging indiende met dezelfde referentiepersoon, dat negen aanvragen werden geweigerd en zij enkel tegen de tweede weigeringsbeslissing in beroep ging en op 28 september 2020 een tiende aanvraag indiende, die – zo blijkt uit de motieven van de eerste bestreden beslissing – eveneens werd geweigerd. Waar de Raad het in welbepaalde gevallen niet ondenkbaar acht dat een verzoeker na een eerste beslissing tot weigering van verblijf er eerder voor opteert met nieuwe stukken een nieuwe aanvraag in te dienen dan die eerste beslissing tot weigering van verblijf aan te vechten, kan de Raad die redenering *in casu* in geen geval nog volgen als de verzoekende partij overgaat tot het indienen van tien aanvragen en slechts beroep indiende tegen de tweede bijlage 20. Waar de verzoekende partij betoogt dat er geen sprake is van misbruik daar zij bij haar laatste aanvraag nieuwe stukken heeft gevoegd gaat zij er aan voorbij dat reeds uit de eerste bijlagen 20 bleek dat zij diende aan te tonen reeds van in het land van herkomst ten laste te zijn van haar zus of van in het land van herkomst reeds deel uit te maken van het gezin van haar zus. Zij toont geenszins aan dat het indienen van meerdere aanvragen, zonder dat zij telkens beschikte over nieuwe documenten, waardoor zij aldus telkens voor een bepaalde tijd in het bezit werd gesteld van een attest van immatriculatie, onterecht beschouwd werd als het misbruiken van de procedure van artikel 47/2 van de Vreemdelingenwet om louter via een andere weg een verblijfsrechtelijk voordeel te krijgen. Waar zij meent dat indien haar procedures enkel zouden ingegeven zijn door een verblijfsrechtelijk voordeel dan zou kunnen verwacht worden dat zij een beroep tegen elk van de vorige beslissingen indiende, *quod non*, kan zij evenmin gevolgd worden, nu een beroep ingesteld tegen een weigeringsbeslissing in het kader van een procedure op grond van artikel 47/2 van de Vreemdelingenwet geen schorsende werking heeft waardoor er geen verblijfsrechtelijk voordeel voortvloeit uit het indienen van een beroep in tegenstelling tot het instellen van een nieuwe aanvraag op voormelde grond.

Uit de motieven blijkt dat de verzoekende partij de procedure misbruikt, door het telkens opnieuw indienen van een aanvraag, om via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen. Het verblijfsrechtelijk voordeel via een andere weg bestaat uit het tijdelijk preciaire verblijf onder de vorm van een attest van immatriculatie tijdens het onderzoek van de aanvraag. Er blijkt aldus dat de verzoekende partij het recht op het indienen van een procedure misbruikt voor een ander doel dan waarvoor het bedoeld is. Immers is het doel van de procedure van artikel 47/2 van de Vreemdelingenwet het verkrijgen van een verblijfsrecht op grond van gezinshereniging en niet het louter tijdelijk verkrijgen van een precair verblijf onder de vorm van een attest van immatriculatie tijdens het onderzoek van de aanvraag.

Gelet op het feit dat zij tien aanvragen vlak na elkaar indiende, de negen eerste aanvragen geweigerd werden en zes daarvan betekend werden met een bevel om het grondgebied te verlaten, de verzoekende partij tegen slechts één enkele weigeringsbeslissing in beroep ging, zij verschillende aanvragen indiende waarbij zij geen enkel nieuw of nuttig document voegde dat betrekking had op het determinerend motief van de weigeringsbeslissing naar aanleiding van de tweede aanvraag, met name dat niet aangetoond werd dat zij reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging, en een tiende aanvraag indiende met dezelfde referentiepersoon, maakt de verzoekende partij geenszins aannemelijk dat er geen sprake is van misbruik.

In een dergelijke situatie acht de Raad het niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde spreekt van misbruik van de procedure om een verblijfsrechtelijk voordeel te krijgen, tegen de finaliteit van de Vreemdelingenwet in.

3.5.9. Gelet op het voorgaande blijkt geenszins dat het bestreden bevel zonder toekenning van enige termijn om vrijwillig het grondgebied te verlaten ondeugdelijk gemotiveerd is noch dat het onredelijk is.

De verzoekende partij maakt met haar betoog niet aannemelijk dat er sprake is van een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet.

3.5.10. Het vierde middel is ongegrond.

3.6. Wat betreft het bestreden inreisverbod betoogt de verzoekende partij tot slot als volgt:

“Eisende partij roept dezelfde middelen in tegen het inreisverbod.

De middelen en de argumenten zoals hierboven uiteengezet kunnen aldus alhier voor herhaald worden aanzien.

Het inreisverbod verwijst daarnaast naar de aanvragen die door eisende partij zijn ingediend, met inbegrip van de laatste aanvraag die heeft geleid tot de 1ste bestreden beslissing en de daarin vervatte beslissing tot verwijdering van 03.03.2021.

Alle bestreden beslissingen zijn gelinkt met elkander en er is voldoende samenhang waardoor de middelen tegen beide bestreden beslissingen kunnen worden gehanteerd maar daarnaast ook dat de beide bestreden beslissingen kunnen worden aangevochten in één verzoekschrift.”

Zoals blijkt uit wat voorafgaat maakt de verzoekende partij geenszins aannemelijk dat de bestreden weigeringsbeslissing en het bestreden bevel behept zijn met onwettigheden. De verzoekende partij maakt dan ook, door enkel te stellen dat zij dezelfde middelen inroept tegen het inreisverbod, niet aannemelijk dat het inreisverbod behept is met onwettigheden.

Het middel gericht tegen het bestreden inreisverbod is ongegrond.

3.7. De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig februari tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

N. VERMANDER